

طبق پیش بینی متخصصان امر کمبود آب در دهه های آینده بیش از پیش در مقیاس جهانی تجربه خواهد شد تا ضرورت و نبود این ماده حیاتی آشکارتر و توجه به بهبود کارایی مصرف آب افزون تر گردد. دلیل این امر آن است که آب از جمله مولفه های اساسی برای تولید کالاها و ارائه خدمات است. براساس گزارش موسسه تحقیقات مدیریت آب و خاک حدود 67 درصد از آب در بخش کشاورزی مصرف می شود و این میزان در کشورهای در حال توسعه تا 90 درصد را شامل می شود (محمدی و همکاران، 1388). این موضوع شامل ایران نیز می شود چرا که کشور ایران به عنوان یک کشور در حال توسعه در ناحیه خشک و نیمه خشک جهان قرار گرفته است و یکی از مسائل اصلی در این منطقه کمبود آب است (حسین زاد و همکاران، 1392). مصرف آب در کشور ما 96 میلیارد متر مکعب در سال است. این در مقایسه با 120 میلیارد متر مکعب کل آب تجدید شونده کشور نشان دهنده این است که حداقل 80 درصد از منابع آب کشور سالیانه مصرف می شود. این در حالی است که بر اساس استانداردهای بین المللی فقط حق برداشت 40 تا 50 درصد از آب شیرین قابل استحصال کشور را داریم (شعاع و همکاران، 1394). متأسفانه در برخی مناطق کشور، 140 درصد آب های تجدیدشونده مورد مصرف قرار می گیرند و این امر از مهمترین مشکلات مدیریت آب کشور محسوب می گردد. در کشور ما بخش کشاورزی، مصرف کننده اصلی آب است و بیش از 90 درصد آب کشور را استفاده می کند (باقری و همکاران، 1394). این بخش نقش سازنده و ارزنده ای در اقتصاد ملی ایران دارد بطوری که 20 درصد تولید ناخالص داخلی، 14 درصد اشتغال و تأمین بیش از 80 درصد غذای جامعه در کشور توسط این بخش انجام می گیرد